

Ένας μικρός καλικάντζαρος. Ο αδερφός μου;

Η ζωή μου ήταν πολύ όμορφη μέχρι που γεννήθηκε ο αδερφός μου. Όχι ότι τον ζηλεύω. Τι να ζηλέψω άλλωστε εγώ, ένα εννιάχρονο κορίτσι, από ένα μωρό που στα δυο του χρόνια το μόνο που ξέρει είναι να λερώνει πάνες και σαλιάρες και να δηλώνει ότι είναι δράκοθ και τέραθ. Σίγουρα τέρας είναι, όχι όμως απ' αυτά του παραμυθιού, αλλά από τα άλλα, τα πραγματικά, που έχουν γεννηθεί για να μας κάνουν τη ζωή δύσκολη. Κι η δική μου η ζωή είναι γεγονός ότι έγινε πιο δύσκολη από τότε που γεννήθηκε. Δεν υπάρχει τετράδιό

μου που δεν το έχει σκίσει, βιβλίο μου που δεν το έχει γράψει με τους μαρκαδόρους του, παιχνίδι μου που δεν το έχει χαλάσει. Και, βέβαια, μόλις διαμαρτυρηθώ, ακούγεται από κάποιο στόμα μεγάλου το γνωστό εκείνο: *Μα εσύ, μεγάλο κορίτσι, τα βάζεις με ένα μωρό; Δηλαδή δίκιο έχουν!* Αν πρέπει να τα βάλω με κάποιον, είναι με τους γονείς μου που τον έκαναν. Καλά δεν περάσαμε εφτά χρόνια μόνοι μας; Τι τον ήθελαν; Ήταν κι αυτός ο παππούς, που, όποτε πηγαίναμε στο σπίτι του, μας υποδεχόταν με το ρητό: «ένα παιδί, τρεις τρελοί» κι άρχιζε τη συζήτηση για να πείσει τους γονείς μου να κάνουν κι άλλο παιδί. Για το καλό μου, έλεγε, για να έχω παρέα! Την ήθελα εγώ τέτοια παρέα; Με ρώτησε κανείς; Θα 'χει ο ένας τον άλλον συμπαραστάτη, όταν οι γονείς μας θα έχουν φύγει. Αυτά έλεγε κι η μαμά όταν μου ανακοίνωσε ότι περίμενε μωράκι. Και, βέβαια, ούτε εκείνοι έφυγαν – πού να πάνε άλλωστε– ούτε και για συμπαραστάτης μού μοιάζει αυτό το κλαψιάρικο ζιζάνιο. Αντίθετα, η παρουσία του τ' άλλαξε όλα, όπως άλλαξαν κι οι φωτογραφίες μου από τις ασημένιες κορνίζες του σαλο-

νιού. Εκεί που άλλοτε πόζαρα χαμογελαστή, τώρα είμαι αγκαλιά με το μικρό πειραχτήρι, που στη μια φωτογραφία μου τραβά τα μαλλιά, στην άλλη με τσιμπάει και στη μεγάλη, πάνω στο τζάκι, ρίχνει την κρέμα του στο καλό μου φόρεμα! Το χαμόγελό μου χάθηκε για πάντα και στη θέση του ήρθε η έκφραση της απελπισίας! Θεέ μου, δεν υπάρχουν παιδικοί σταθμοί που να λειτουργούν όλη μέρα;

Τα Χριστούγεννα θέλει η οικογενειακή παράδοση να τα περνάμε πάντα στην πόλη απ' όπου κατάγεται ο παππούς. Εκείνος πηγαίνει νωρίτερα για τις προετοιμασίες. Ανοίγει το σπίτι όπου μεγάλωσε, το καθαρίζει, κάνει τα ψώνια και, όταν πηγαίνουμε εμείς, όλα είναι έτοιμα. Πέρσι μόνο δεν πήγαμε. Ο αδερφός μου ήταν νεογέννητος και όλοι έκριναν ότι έπρεπε να μείνουμε στο σπίτι μας. Ο παππούς, που τόσο επιμένει κάθε χρόνο, δεν είπε κουβέντα, αντίθετα μάλιστα βρήκε χιλιάδες λόγους για να με πείσει ότι δεν έφταιγε το μωρό, αλλά ότι τελικά δεν έπρεπε ποτέ να φεύγουμε τα

Χριστούγεννα απ' το σπίτι μας. Φέτος όμως ξαναγύρισε στις παλιές του απόψεις.

— Παππού, εσύ δεν έλεγες ότι οι άνεμοι του Ευβοϊκού σε πειράζουν κι αρρωσταίνουν;

— Ε, φέτος ο χειμώνας δεν είναι βαρύς.

— Μα καλά, εσύ δεν είσαι που κουράζεσαι να ετοιμάζεις το σπίτι, το οποίο είναι κλειστό από το καλοκαίρι και θέλει πολλή δουλειά;

— Α, φέτος πήγα και 28η Οκτωβρίου, δε θυμάσαι! Σίγουρα έχει λιγότερη δουλειά.

— Μα δε μου είχες πει ότι τα μικρά παιδιά πρέπει να μένουν τα Χριστούγεννα στο σπίτι τους για να τα βρίσκει ο Αϊ-Βασίλης;

— Έτσι είπα; Βρε κουτό, εσένα πώς σε έβρισκε τόσα χρόνια; Ο Αϊ-Βασίλης ξέρει πού έχει πάει κάθε παιδί. Στο κάτω κάτω, δε θα είστε και σε ξενοδοχείο, στο σπίτι του παππού σας θα είστε!

— Τότε, πέρσι γιατί δε θα μας έβρισκε;

— Να, πέρσι ο αδερφός σου ήταν νεογέννητος και δε θα είχε προλάβει να τον βάλει στους καταλόγους του. Εσύ είχες στείλει γράμμα που να του θυμίζεις ότι απέ-

κτησες καινούριο αδερφάκι και ότι πρέπει να του φέρει δώρο;

— Αμέ, του 'γραψα ότι ήρθε ο αδερφός μου και μάλιστα του ζήτησα να τον πάρει πίσω! Αυτό θα ήταν το δικό μου δώρο.

Αυτά συζητούσαμε λίγο πριν φύγει ο παππούς για το παλιό παραλιακό πέτρινο σπίτι του στην όμορφη πόλη του Ευβοϊκού. Την παραμονή των Χριστουγέννων ξεκινήσαμε κι εμείς.

Μέχρι πριν από δυο χρόνια είχα στο αυτοκίνητό μας όσον χώρο ήθελα. Έπαιρνα μαζί μου όλα τα παιχνίδια μου και βέβαια τον Άλομπαρ, τον σκύλο μας. Φέτος, εκτός του ότι μου απαγορεύτηκε να πάρω όποιο παιχνίδι δε χωρούσε στη βαλίτσα μου, ήρθε κι ο αδερφός μου και θρονιάστηκε με το ειδικό καρεκλάκι του δίπλα μου κι έπιασε όλο το κάθισμα. Και τι δε μεταφέραμε για εκείνον! Κρεβατάκι, παιχνίδια, καρεκλάκι, ποδήλατο κι ότι άλλο βάζει ο νους του ανθρώπου. Ευτυχώς που δε μου είπαν πως δε χωράω και πρέπει να πάω με

το λεωφορείο. Τον δύστυχο τον Άλομπαρ όμως τον έστειλαν σε ξενοδοχείο σκύλων! Τον πήγε χτες ο μπαμπάς. Μάζεψε τα πιατάκια του, τη σακουλίτσα με την τροφή του, τις βιταμίνες για το τρίχωμα και τις βούρτσες του και του είπε κουνώντας το λουράκι:

— Άλομπαρ, έλα, βόλτα.

Κι αυτός ο βλάκας πήγε. Ήθελα να του φωνάξω: *Πού πας, καημένε; Στην εξορία σε στέλνουν εξαιτίας αυτού του ανόητου μωρού, το ξέρεις;*, αλλά δεν το έκανα γιατί κι αυτός δεν είχε κρατήσει καλή στάση. Μόλις είχε έρθει το μωρό απ' το μαιευτήριο, εγκατέλειψε το δωμάτιό μου και κοιμόταν έξω απ' το δωμάτιό του. Ελοιπόν, τώρα στο ξενοδοχείο θα είχε όλο τον χρόνο να σκεφτεί το λάθος του. Εμένα, βέβαια, θα μου έλειπε πολύ. Ειδικά στο σπίτι του παππού, που ήταν παλιό κι όλα έτριζαν, φοβόμουν και τον ήθελα για παρέα. Ξεκινήσαμε όμως χωρίς αυτόν.

Δεν ξέρω αν κάποιος που θα μας έβλεπε στην εθνική θα καταλάβαινε ότι πρόκειται για επιβατικό αυτοκίνητο κι όχι για αυτοκίνητο μεταφορών. Μέχρι και σχάρα βάλαμε, σαν κι αυτή που έβλεπε ο μπαμπάς στα

άλλα αυτοκίνητα και τα κορόιδευε! Απ' αυτή μας ξε-
χώριζαν και οι συνάδελφοι του μπαμπά, που μας ακο-
λουθούσαν με τα δικά τους αυτοκίνητα. Θα περνού-
σαν τα Χριστούγεννα μαζί μας, αλλά θα έμεναν στο
ξενοδοχείο. Ήταν δυο ζευγάρια, χωρίς παιδιά.

—Όταν θα κάνετε παιδιά, θα καταλάβετε! Έτσι τους
έλεγε ο μπαμπάς όταν γέλαγαν, κι αυτός, έντρομος
μήπως και δε χωρέσουν όλα, φόρτωνε και φόρτωνε τα
πράγματα, που τελειωμό δεν είχαν.

Ο παππούς μάς περίμενε στην είσοδο με λουκουμάκι
και δροσερό νερό. Οι φίλοι του μπαμπά εντυπωσιά-
στηκαν απ' το σπίτι. Το παλιό πέτρινο σπίτι, με τα με-
γάλα κεραμιδιά παράθυρα και την εντυπωσιακή μαρ-
μάρινη σκάλα, έστεκε αγέρωχο πάνω από έναν αιώνα
να επιβλέπει τα ρεύματα του Ευβοϊκού και να αναζητά
τον θανμασμό κάθε περαστικού. Όχι ότι δεν υπήρχαν
χώροι για να φιλοξενηθούν τέσσερις άνθρωποι, αλλά
το ισόγειο, με την ανεξάρτητη είσοδο κάτω από τη
σκάλα, είχε όλα αυτά τα χρόνια σιγά σιγά μετατραπεί

σε αποθήκη γεμάτη παλιά πράγματα, σκόνη, αράχνες και ποντίκια. Κανείς δεν έμπαινε πια, παρά μόνο ο παππούς για να φέρει λάδι ή κρασί.

— Θα σας έβαζα στο ισόγειο, είπε ο παππούς, μα δεν πρόλαβα να το καθαρίσω! Λυπάμαι που θα πάτε στο ξενοδοχείο! Όμως, όλη μέρα θα είστε εδώ, μαζί μας. Εντάξει;

— Μη σας νοιάζει, εμείς δεν ήρθαμε για να γίνουμε βάρος, έχετε άλλωστε και τα παιδιά, αλλά για να απολαύσουμε την παρέα σας.

Σε λίγο έφυγαν με τον μπαμπά για το ξενοδοχείο. Ο παππούς πήρε τον αδερφό μου αγκαλιά κι άρχισε τα ταχαρίσματα κι εγώ με τη μαμά ξεκινήσαμε το ξεφύρτωμα του αυτοκινήτου. Πήρα τη βαλιτσούλα μου και πήγα προς το δωμάτιο που έμενε ο παππούς μικρός, δίπλα στη μεγάλη κρεβατοκάμαρα των γονιών του και τώρα των δικών μου. Αυτό το δωμάτιο ήταν, εδώ κι εννιά χρόνια, το δικό μου δωμάτιο.

— Όχι εκεί, κοριτσάκι μου, ακούστηκε η φωνή της μαμάς μου πίσω από το κουτί με το σπαστό κρεβατάκι του αδερφού μου.